

Arrest

nr. 278 925 van 18 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 9 september 2022 een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in bij de Belgische autoriteiten.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen na het indienen van een VIB in Tsjechië op 12 juni 2019, in Duitsland op 20 februari 2020, opnieuw in Tsjechië op 28 oktober 2020, in Zwitserland op 17 mei 2021, in Oostenrijk op 13 oktober 2021 en in Nederland op 26 januari 2022.

Hij werd gehoord op 13 september 2022.

Verzoeker verklaarde dat hij gescheiden is en dat zijn enige dochter in de Russische Federatie woont. Hij stelde verder dat hij geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. Hij verklaarde dat hij Moldavië in juni 2019 verliet en het grondgebied van de lidstaten binnenkwam via Roemenië. Hij reisde via Hongarije door naar Tsjechië, waar hij internationale bescherming vroeg. Volgens zijn verklaringen werd het verzoek 8 maanden later afgewezen. In februari 2020 verruilde hij Tsjechië voor Duitsland, waar hij ook internationale bescherming vroeg en vanwaar hij naar Tsjechië werd teruggestuurd onder de bepalingen van de Verordening 604/2013. Verzoeker vroeg opnieuw internationale bescherming, kreeg opnieuw een afwijzing en de boodschap dat hij naar Moldavië diende terug te keren. Daarop trok hij naar Zwitserland. Hij vroeg ook daar internationale bescherming aan en werd naar eigen zeggen gedwongen teruggestuurd naar Tsjechië. Na overdracht reisde verzoeker meteen door naar Oostenrijk. Drie maanden na het indienen van een VIB werd hij gedwongen teruggestuurd naar Tsjechië. Hij kreeg naar eigen zeggen na overdracht een bevel om het grondgebied te verlaten en ging naar Nederland waar hij internationale bescherming aanvraagde. Volgens zijn verklaringen kreeg hij van de Nederlandse instanties te horen dat Tsjechië de verantwoordelijke lidstaat is. Hij kwam op 2 september 2022 van Nederland naar België. Verzoeker voegde toe dat zijn paspoort werd ingehouden door de Zwitserse instanties. Hij stelde gezondheidsproblemen te kennen en maakte gewag van een verslavingsprobleem.

Op 13 september 2022 werden de Tsjechische, Duitse, Zwitserse, Oostenrijkse en Nederlandse instanties verzocht verzoeker terug te nemen. Zwitserland deelde mee dat hij op 30 september 2021 aan Tsjechië werd overgedragen. Duitsland liet weten dat hij op 20 oktober 2020 aan Tsjechië werd overgedragen. Oostenrijk deelde mee dat verzoeker op 19 januari 2022 aan Tsjechië werd overgedragen. Nederland deelde mee dat Tsjechië op 18 maart 2022 instemde met de terugname van verzoeker en dat de overdrachtstermijn vanwege zijn verdwijnen in Nederland conform artikel 29(2) van de Verordening 604/2013 werd verlengd tot 18 maanden, te weten tot 18 september 2023.

De Tsjechische instanties stemden op 19 september 2022 met toepassing van artikel 18(1)d van de Verordening 604/2013 in met het verzoek.

De verwerende partij weigert verzoeker op 30 september 2022, onder een bijlage 26^{quater}, het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing.

Op 30 september 2022 wordt tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen. Op 3 oktober 2022 verklaart de centrum-arts dat verzoeker zowel geschikt is om in het centrum te verblijven als om te vliegen en stelt vast dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

De overdracht aan de Tsjechische instanties, onder escorte, is gepland op 25 oktober 2022.

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: M. voornaam: V. geboortedatum: 17.08.1970 geboorteplaats: Balti nationaliteit: Moldavië (Rep.) die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M. V., verder de betrokkene, die staatsburger van Moldavië verklaart te zijn, vroeg op 09.09.2022 internationale bescherming. Hij is niet in bezit van documenten.

Zijn vingerafdrukken werden daarbij genomen en verzonden naar de centrale van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 of 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Tsjechië op 12.06.2019, in Duitsland op 20.02.2020, opnieuw in Tsjechië op 28.10.2020, in Zwitserland op 17.05.2021, in Oostenrijk op 13.10.2021 en in Nederland op 26.01.2022.

De betrokkene werd gehoord op 13.09.2022. Hij verklaart dat hij gescheiden is en dat zijn enige dochter in de Russische Federatie woont. Hij stelt verder dat hij geen familie heeft in België of in een andere lidstaat.

De betrokkene verklaart dat hij Moldavië in juni 2019 verliet en het grondgebied van de lidstaten binnen kwam via Roemenië. Hij reisde via Hongarije door naar Tsjechië waar hij internationale bescherming vroeg. Volgens zijn verklaringen werd het verzoek 8 maanden later. In februari 2020 verruilde de betrokkene Tsjechië voor Duitsland, waar hij ook internationale bescherming vroeg en vanwaar hij naar Tsjechië werd teruggestuurd onder de bepalingen van Verordening 604/2013. De betrokkene vroeg opnieuw internationale bescherming, kreeg opnieuw een afwijzing en de boodschap dat hij naar Moldavië diende terug te keren. Daarop trok de betrokkene naar Zwitserland. Hij vroeg ook daar internationale bescherming en werd naar eigen zeggen gedwongen teruggestuurd naar Tsjechië. Na overdracht reisde de betrokkene meteen door naar Oostenrijk. Drie maanden na het indienen van een verzoek om internationale bescherming te hebben gevraagd werd hij gedwongen teruggestuurd naar Tsjechië. Hij kreeg naar eigen zeggen na overdracht een bevel om het grondgebied te verlaten en nam de wijk naar Nederland waar hij internationale bescherming vroeg. Volgens zijn verklaringen kreeg de betrokkene van de Nederlandse instanties te horen dat Tsjechië de verantwoordelijke lidstaat is. Hij kwam op 02.09.2022 van Nederland naar België.

De betrokkene voegt toe dat zijn paspoort werd ingehouden door de Zwitserse instanties.

Op 13.09.2022 werden de Tsjechische, Duitse, Zwitserse, Oostenrijkse en Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

Zwitserland deelde mee dat de betrokkene op 30.09.2021 aan Tsjechië werd overgedragen.

Duitsland liet weten dat de betrokkene op 20.10.2020 aan Tsjechië werd overgedragen.

De Tsjechische instanties stemden op 19.09.2022 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met ons verzoek.

Oostenrijk deelde mee dat de betrokkene op 19.01.2022 aan Tsjechië werd overgedragen.

Nederland deelde mee dat Tsjechië op 18.03.2022 instemde met de terugname van de betrokkene en dat de overdrachtstermijn vanwege het verdwijnen van de betrokkene in Nederland conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 werd verlengd tot 18 maanden te weten tot 18.09.2023.

In de zaak C-63/15 dd 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ- EU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 ("Karim") stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Tsjechië, Duitsland, Zwitserland, Oostenrijk en Nederland.

Duitsland, Zwitserland en Oostenrijk droegen de betrokkene over aan Tsjechië. De termijn waarbinnen een overdracht van Nederland aan Tsjechië kon plaatsvinden loopt nog tot 18.03.2023.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat verstrekte verblijfstitel.

De Tsjechische instanties erkenden ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Tsjechië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan beslaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Tsjechië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Tsjechische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Tsjechië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat hij hoorde dat de 'Dublin-procedure' in België kan worden geschrapt. Hij stelt dat hij niet terug wil keren naar Tsjechië omdat hij in Tsjechië een uitwijzingsbevel kreeg, naar Moldavië dient terug te keren en geen behandeling kreeg voor zijn verslavingsprobleem aangezien die is voorbehouden aan staatsburgers.

De Tsjechische instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen") wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake zijn beroep.

We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU".

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Tsjechische instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Dat de Tsjechische instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Tsjechië wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Tsjechië ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië "Indirect refoulement" impliceert merken we op dat Tsjechië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Tsjechische instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Tsjechië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Tsjechische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 19.09.2022 hebben de Tsjechische instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Tsjechië. De betrokkene zal na overdracht in Tsjechië via de luchthaven van Praag een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Tsjechië niet verlieten.

De betrokkene verklaart dat hij na het indienen van zijn eerste verzoek in Tsjechië onderdak kreeg in een opvangcentrum in Praag. Na de terugkeer vanuit Duitsland verbleef hij naar eigen zeggen in opvangcentra in Zastavka en Brno. Na te zijn overgedragen vanuit Zwitserland en Oostenrijk verliet de betrokkene Tsjechië vrijwel meteen.

De betrokkene stelt tijdens het gehoor dat hij gezondheidsproblemen kent en maakt gewag van een verslavingsprobleem. Hij voert verder aan dat hij in Tsjechië geen behandeling met methadon kreeg voor zijn verslavingsproblematiek. Deze zou volgens de betrokkene zijn voorbehouden aan staatsburgers.

Verzoekers om internationale bescherming hebben in Tsjechië toegang tot gezondheidszorg (cfr artikel 88 van 'Asielwet' van 11.11.1999, <https://www.refworld.org/docid/4a7a97bfc33.html>).

Het verstrekken van de middelen methadon en buprénorphine in het kader van een zogenaamde 'opioïde onderhoudsbehandeling' is in Tsjechië inderdaad gereguleerd. Studies maken gewag van drempels inzake de toegankelijkheid van deze zorgen (cfr, <https://bmjopen.bmj.com/content/bmjopen/11/5/e047028.full.pdf>). Een behandeling met methadon wordt in Tsjechië verstrekt door 12 gespecialiseerde instellingen, meestal in combinatie met psychosociale begeleiding. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat toegang tot deze zorgen in zijn geval uitgesloten is. Verder zijn we van oordeel dat een eventuele onmogelijkheid toegang te krijgen tot deze specifieke zorg niet getuigt van een hardheid, voorwaarde om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet kan worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië dermate problematisch is dat een overdracht aan Tsjechië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Tsjechië geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde Informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Tsjechische autoriteiten worden minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Tsjechië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Tsjechië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Tsjechische instanties.

(...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het EU-Handvest, van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM en de opgeworpen rechtsbeginselen betoogt verzoeker als volgt:

"Uit het rapport van 25 januari 2021 van het Forum for Human Rights [https://tbinternet.ohchr.org/Treaties/CAT/Shared%20Documents/CZE/INT CAT ICS](https://tbinternet.ohchr.org/Treaties/CAT/Shared%20Documents/CZE/INT%20CAT%20ICS%2044396%20E.pdf)

CZE 44396 E.pdf (stuk 3) blijkt dat verzoeker in Tsjechië aan het volgende zal worden blootgesteld:

(i) inadequate opvangomstandigheden ;

(ii) gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling ;

- (iii) ernstig risico op fysieke aanvallen ;
- (iv) gebrekkige asielwetgeving ;
- (v) gebrekkige financiële steun ;
- (vi) ernstige overbevolking in de opvangcentra ;
- (vii) gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt ;
- (viii) risico op mishandeling door de ordehandhavers.

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III- verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien dient er ook rekening te worden gehouden met de instroom aan Oekraïense vluchtelingen hetgeen de bovenstaande vaststellingen alleen maar verder benadrukken.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Spanje een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Spanje te verwijzen. Indien België verzoeker naar Spanje verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarenboven schendt de bestreden beslissing artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

2.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht worden onderzocht en dat een onderzoek gevoerd wordt naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest waarbij de gemachtigde tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Tsjechië die artikelen niet geschonden worden.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09,

M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM - een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan

(HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid, van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij in strijd met artikel 41 van het Handvest niet zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er op 13 september 2022 een Dublin-interview plaatsvond.

Uit het Dublin-interview blijkt dat verzoeker, op de vraag waarom hij precies in België een VIB wil indienen, antwoordde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij hoorde dat de ‘Dublin-procedure’ in België kan worden geschrapt. Hij stelt dat hij niet terug wil keren naar Tsjechië omdat hij in Tsjechië een uitwijzingsbevel kreeg, naar Moldavië dient terug te keren en geen behandeling kreeg voor zijn verslavingsprobleem aangezien die is voorbehouden aan staatsburgers.

Naar aanleiding van verzoekers verklaringen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Tsjechische instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Tsjechië wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013. Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Tsjechië ingediende verzoek niet op een objectieve en zorgvuldige wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”

En:

“Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Tsjechië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgaan dat de Tsjechische instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.”

En:

“Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Tsjechië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Tsjechische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Middels het akkoord van 19.09.2022 hebben de Tsjechische instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Tsjechië. De betrokkene zal na overdracht in Tsjechië via de luchthaven van Praag een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Tsjechië niet verlieten.”

En:

“De betrokkene stelt tijdens het gehoor dat hij gezondheidsproblemen kent en maakt gewag van een verslavingsprobleem. Hij voert verder aan dat hij in Tsjechië geen behandeling met methadon kreeg voor zijn verslavingsproblematiek. Deze zou volgens de betrokkene zijn voorbehouden aan staatsburgers. Verzoekers om internationale bescherming hebben in Tsjechië toegang tot gezondheidszorg (cfr artikel 88 van ‘Asielwet’ van 11.11.1999, <https://www.refworld.org/docid/4a7a97bfc33.html>). Het verstrekken van de middelen methadon en buprenorphine in het kader van een zogenaamde ‘opioïde onderhoudsbehandeling’ is in Tsjechië inderdaad gereguleerd. Studies maken gewag van drempels inzake de toegankelijkheid van deze zorgen (cfr. <https://bmjopen.bmj.com/content/bmjopen/11/5/e047028.full.pdf>). Een behandeling met methadon wordt in Tsjechië verstrekt door 12 gespecialiseerde instellingen, meestal in combinatie met psychosociale begeleiding. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat toegang tot deze zorgen in zijn geval uitgesloten is. Verder zijn we van oordeel dat een eventuele onmogelijkheid toegang te krijgen tot deze specifieke zorg niet getuigt van een hardheid, voorwaarde om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat niet kan worden besloten dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië dermate problematisch is dat een overdracht aan Tsjechië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. De betrokkene voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan de Tsjechische instanties geen toegang zal hebben tot opvang en medische zorgen. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden in zijn betoog aangaande zijn psychologisch en traumatisch leed aangezien hij daartoe geen medische documenten voorlegt. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door de centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Ook deze vaststelling weerlegt verzoeker met geen enkel begin van bewijs. Uit de bestreden beslissing blijkt dat, met betrekking tot een medische aandoening die verzorging vereist, de overnemende staat hiervan tijdig op de hoogte wordt gesteld ten einde toe te laten de nodige medische verzorging en behandeling te voorzien, wat niet door verzoeker wordt weerlegd met een begin van bewijs. Waar verzoeker kritiek uit op de opvang voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië, toont hij dit niet aan met een op zijn persoonlijke situatie betrokken begin van bewijs.

Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn persoonlijke situatie werd onderzocht.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten

van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Verzoeker is ervan overtuigd dat Tsjechië zijn verplichtingen niet zal nakomen en verwijst daarbij naar het rapport van 25 januari 2021 van het *Forum for Human Rights*. Uit dit rapport kan niet blijken dat Tsjechië zijn verplichtingen, die voortvloeien uit de Dublin III-verordening of uit de andere richtlijnen, vervat in het *asylum acquis*, niet zou nakomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan op basis van voormeld rapport niet aannemen dat de situatie in Tsjechië in het algemeen zo dramatisch is dat elke terugkeerder het reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij na het indienen van zijn eerste verzoek in Tsjechië onderdak kreeg in een opvangcentrum in Praag. Na de terugkeer vanuit Duitsland verbleef hij naar eigen zeggen in opvangcentra in Zastavka en Brno. Na te zijn overgedragen vanuit Zwitserland en Oostenrijk, verliet verzoeker Tsjechië vrijwel meteen.

Verzoeker toont niet aan dat hij na overdracht aan de Tsjechische autoriteiten niet in de mogelijkheid zal zijn om zijn verzoek tot internationale bescherming verder te zetten, noch van opvang en medische verzorging verstoken te zullen blijven.

Verzoeker toont de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aan. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC